

λβα νιτο βολγαροβλαχοι! Сливенцитѣ Пехливановѣ и Селимински, студенти въ Атина наскоро слѣдъ грѣцкото освобождение, разправятъ за говоримия отъ болшинството албански езикъ въ тая тѣй „чисто грѣцка“ днесъ столица. Важенъ е и въпросътъ за българитѣ между Ц-дѣ, Одринъ и моретата. Заварени тукъ отъ турцитѣ, тѣ сж били пропиляни, а най-вече откарани въ М. Азия, Наопаки гърци, прѣди падането на южна България, намиратъ тукъ подслонъ въ встѣплението на епохалния разгромъ и полуостровна вавилония. Българитѣ въ посочения кѣтъ се замѣстиха съ други, прѣселени отъ сѣвероизточна България, югоизточна, старозагорско и даже отъ Сърбия. Въ Бѣлградъ е имало българи въ нѣколко квартала до 29 августъ 1521 г., когато Сюлейманъ туря край на тая стара крѣпостъ. Бѣлградскитѣ българи сж били насилно прѣселени въ Ц-дѣ, „дѣто единъ кварталъ отъ града и едно село до Босфора носятъ и до днесъ името Бѣлградъ“. Nammer-Hellert, V, 19, въ Ferdi, f. 38 и Djelalzadé, f. 45. Селото Бѣлградъ и до днесъ стои, но вѣроятно съ промѣненъ вече колоритъ¹⁾. Обратно, сърби е имало прѣселвани въ севлиево. Сжществующитѣ въ България много заселища съ имена Арнаутъ (дѣто освѣнъ албански прѣселенци трѣба да се търсятъ и български македонци) днесъ сж съвсѣмъ намалени. За прѣселници отъ Ромжния въ България говорятъ заселищата ни съ коренъ влахъ (16 такива). Капчашки татари дойдоха въ Добруджа още въ 1392 г., а такива отъ М. Азия — въ 1419—20 г. подъ вожда си Минтебегъ. За първата татарска колония въ пловдивско пише Ашикъ Паша (Hammer-Hellert, II. 180). Въ сливенско, освѣнъ турски поселенци, като еретици подъ имена: кѣзълбаш и турлаци, другъ елементъ не се е заселвалъ въ раннитѣ години на робството. Познатото въ Сливенъ име тюркмени (ж. р. тюркмянка) се приписва като име на странствующи номади отъ кѣмъ сѣвероизточна България. Юруцитѣ или коняритѣ, слѣди отъ които е имало и надъ Котель, не се срѣщатъ въ самия Сливенъ. Тѣ сж населяли ямболско, съ сждия въ Ямболъ, измѣстени отъ тукъ, вѣроятно, отъ привилегированитѣ скотовѣдци изъ котленско,

¹⁾ Ср. статията ми въ „Илинденъ“, бр. 42—43.